

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 77/2022-5

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 4 T 94/2019 zo 16. októbra 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 3 To 159/2019 z 30. januára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 7. júla 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 50 ods. 6 ústavy rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 T 94/2019 zo 16. októbra 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 To 159/2019 z 30. januára 2020.
2. Z podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 4 T 94/2019 zo 16. októbra 2019 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3 To 159/2019 z 30. januára 2020 uznaný vinným zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) a b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“).

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti napáda právnu kvalifikáciu skutku, pre ktorý bol právoplatne odsúdený a ktorý spočíval v jeho konaní, ktorým sa mal vyhrážať svojej manželke

a zároveň ju nútiť k tomu, aby ho pustila domov, keďže sa chcel len vyspať. Podľa predstáv sťažovateľa a jeho právneho výkladu podstaty jeho konania mal byť skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 Trestného zákona, a nie ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) a b) Trestného zákona. K tomu podáva aj svoj právny výklad skutku, pre ktorý bol právoplatne odsúdený, a žiada od ústavného súdu opätovné posúdenie jeho trestnej veci, zohľadnenie jeho argumentov v prospech posúdenia skutku podľa priaznivejšej právnej kvalifikácie a následné vydanie nálezov v tejto veci.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

9. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

10. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Konceptia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá

musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

11. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť z dôvodu nesprávnej právnej kvalifikácie skutku, ktorý nemal byť právne posúdený ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) a b) Trestného zákona, ale ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 Trestného zákona. Teda namieta nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku všeobecnými súdmi, čo spadá pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

13. Proti rozsudku okresného súdu č. k. 4 T 94/2019 zo 16. októbra 2019 sťažovateľ využil riadny opravný prostriedok, a to odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 3 To 159/2019 z 30. januára 2020. V dôsledku toho ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť smerujúcu proti rozsudku okresného súdu č. k. 4 T 94/2016 zo 16. októbra 2019 z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde. Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3 To 159/2019 z 30. januára 2020 sťažovateľ mohol z dôvodu, pre ktorý podal ústavnú sťažnosť, podať mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti, ale nevyplýva, či sťažovateľ tento účinný prostriedok nápravy využil. Ústavný súd vlastným šetrením zistil, že sťažovateľ podal 22. júla 2020 na okresnom súde proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3 To 159/2019 z 30. januára 2020 dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 3 Tdo 45/2021 z 5. januára 2022 tak, že ho odmietol. Vzhľadom na toto zistenie ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti taktiež z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde (s tým dôvetkom, že naostatok označené uznesenie dovolacieho súdu ústavnou sťažnosťou napadnuté nebolo, preto ho nepreskúmaval).

14. Vzhľadom na dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti nebolo účelné odstraňovať nedostatok náležitostí ústavnej sťažnosti spočívajúci v absencii právneho zastúpenia sťažovateľa, keďže by to na rozhodnutí o jeho návrhu nemohlo nič zmeniť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. februára 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu